

Ο Κολόμβος Δεν Ήμουν Εγώ.

(Από τη συλλογή «Οι Προφήτες Με Τα Λυπημένα Μάτια»)

Εγώ για μπάνιο είχα πάει και ξαφνικά βρέθηκα μέσα σε ένα φαλινοθηρικό –αν είναι δυνατόν- να κυνηγάω την περίφημη φάλαινα MobyDick, αλλά μετά εντελώς ξαφνικά το έπαιξα Κολόμβος. Αυτό το τελευταίο δεν μου κάνει εντύπωση, γιατί η μισή δική μου καταγωγή “πατάει” στη Χίο, και η Χίος διεκδικεί -μεταξύ άλλων- την καταγωγή του μεγάλου θαλασσοπόρου. Οπότε, είναι πολύ πιθανό, να μου έκανε το μυαλό μου ένα παιχνίδι.

Ξαφνικά λοιπόν, εκεί που κυνηγούσα τον MobyDick, είδα στο βάθος στεριά. Άρπαξα το κιάλι για να βεβαιωθώ και έβαλα τις φωνές.

«Μάγκες ξεχάστε τη φάλαινα. Κατεβάστε τα πανιά, χαμηλώστε ταχύτητα, αλλάξτε πορεία και πάμε να δούμε τι είναι εκεί απέναντι. Νομίζω ότι ανακάλυψα την Αμερική».

«Τι θα πει Αμερική καπετάνιε;».

«Άμα δεν παρκάρεις το πλοίο, δε θα μάθουμε ποτέ».

Πιάσαμε στεριά, αλλά εγώ δεν μπορούσα να σταθώ στα πόδια μου. Περίεργο ε; Και δεν φτάνει μόνο αυτό, αλλά μου ήρθε και ένας δυνατός βήχας, και έτσι όπως έβηξα και τραντάχτηκε το κορμί μου, έπαθα λουμπάγκο και έμεινα κόκαλο.

«Ρε παιδιά υπάρχει φαρμακείο εδώ κοντά να πάρω κάνα χάπι; Αλλιώς δεν θα τη βγάλω καθαρή. Τη βλέπω τη δουλειά».

Δεν πρόλαβα να τελειώσω τη φράση μου και ξαφνικά ήρθε ένα τσούρμο ιθαγενείς και μας έβαλε όλους στη φυλακή επειδή κρατούσαμε καμάκια φαλινοθηρικά. Δε θυμάμαι πώς έγινε, αλλά εγώ το έσκασα και πήγα να βρω ένα φαρμακείο για το λουμπάγκο και ταυτόχρονα να βρω βοήθεια για να ελευθερώσω τους φίλους μου. Βρήκα μία αλεπού που ήξερε αγγλικά και είχε μία ταμπέλα κρεμασμένη στο λαιμό της, που έγραφε “Follow Me”. Την ακολούθησα και με οδήγησε σε μία μεγάλη πλατεία όπου είδα πολλούς ανθρώπους να περιμένουν στην ουρά για το συσσίτιο και να κρατάνε ταμπέλες που γράφανε:

“Κάτω οι αλήτες που κυνηγάνε φάλαινες”.

Εγώ δεν πεινούσα, αλλά μόλις τους είδα μου άνοιξε η όρεξη και μπήκα κι εγώ στη γραμμή.

«Έϊ μίστερ... Πού είναι η ταμπέλα σου;».

«Ποια ταμπέλα;».

«Μα δεν βλέπεις τους άλλους; Όλοι κρατάνε μία ταμπέλα που κάτι γράφει. Άμα δεν έχεις ταμπέλα, δεν θα πάρεις φαγητό».

«Εντάξει. Πάω να βρω μία».

Έφυγα για να βρω μια ταμπέλα, και μπήκα σε ένα εστιατόριο. Εκεί, ήρθε μια Γαλλίδα σερβιτόρα, και αφού μου έκλεισε το μάτι όλο υπονοούμενα, με ρώτησε τι θέλω. Εγώ παρήγγειλα μία μακαρονάδα βουτυρωμένη με πολύ καυτό βούτυρο και αυτό ήτανε. Ολόκληρη η κουζίνα τινάχτηκε στον αέρα από το βούτυρο που έκαψε πολύ και το εστιατόριο γέμισε φαγητά που πετούσαν στον αέρα από δω κι από κει. Άρπαξα κι εγώ μια μερίδα από ότι βρέθηκε μπροστά μου και έφυγα, αλλά πάνω στη φούρια μου, ξέχασα να πάρω το καπέλο μου. Και όχι μόνο αυτό, αλλά όταν κάθισα σε μια γωνιά και άνοιξα το πακέτο για

να φάω, είδα ότι είχα πάρει μελιτζάνες τις οποίες δε θέλω να τις βλέπω ούτε ζωγραφιστές. Έτσι, τις έδωσα στον πρώτο άστεγο που βρήκα μπροστά μου και μπήκα σε μία τράπεζα.

«Λοιπόν παιδιά, έχω κάτι φίλους στη φυλακή και θέλω να μου δώσετε ένα δάνειο για να πληρώσω την εγγύηση που μου ζητάνε για να τους βγάλω από κει μέσα».

«Ναι, αλλά θέλουμε κι εμείς μια εγγύηση για να σου δώσουμε να πληρώσεις την εγγύηση».

«Χα! Αστεειυόμαστε τώρα; Πού να τη βρω την εγγύηση; Εγώ στο φαρμακείο πήγαινα».

Ήταν έτοιμοι να με πετάξουν έξω, αλλά ξαφνικά ήρθε η Γαλλίδα σερβιτόρα από το εστιατόριο και αφού μου έδωσε το καπέλο μου, μου είπε στα ίσια και χωρίς υπονοούμενα αυτή τη φορά:

«Έλα στο σπίτι μου να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για το πρόβλημά σου. Έξυπνο παιδί φαίνεσαι και πιστεύω ότι θα τα βρούμε».

Πήγα, αλλά ακριβώς επάνω στη στιγμή που ήμασταν έτοιμοι να τα βρούμε, μπουκάρισε ο φίλος της –αυτό δεν μου το είχε πει– και με πέταξε έξω. Δε πρόλαβα μάλιστα να φορέσω τις μπότες μου και έτσι βρέθηκα στο δρόμο ξυπόλητος. Ευτυχώς που πρόλαβα να φορέσω τουλάχιστον τα ρούχα μου. Χτύπησα την πρώτη πόρτα που βρήκα μπροστά μου και ζήτησα βοήθεια.

«Παρακαλώ μήπως μπορείτε να με βοηθήσετε; Έχω κάτι φίλους εδώ και ...».

«Φύγε από δω ρε μη σε σπάσω στο ζύλο».

«Μα πώς μπορείτε κύριε να το λέτε αυτό; Έχω και λουμπάγκο ξέρετε...».

«Λουμπάγκο; Τώρα θα σου δείξω εγώ. Έχω ένα φάρμακο μούρλια».

Και άρπαξε αμέσως ένα ρόπαλο που κρεμόταν δίπλα στην πόρτα. Ευτυχώς πρόλαβα να απομακρυνθώ και μπήκα σε ένα ταξί που πέρναγε εκείνη τη στιγμή από μπροστά μου. Άνοιξα τη

μια πόρτα και βγήκα από την άλλη, τη στιγμή που ο ταξιτζής έτρωγε τη ροπαλιά στην πλάτη. Ακόμα πονάει ο φουκαράς. Τρέχοντας να γλιτώσω από τον αλλόφρονα που με κυνηγούσε με το ρόπαλο, βρήκα μία πόρτα ανοιχτή και μπήκα, αλλά είχα μπει σε ένα γραφείο κηδειών.

«Τι επιθυμεί ο κύριος παρακαλώ;».

«Έχω κάτι φίλους που είναι στη φυλακή και ψάχνω τρόπο να τους βγάλω».

«Μια χαρά. Πάρτε την κάρτα μου και όταν πεθάνουν ειδοποιήστε με να πάω να τους βγάλω εγώ».

Βγήκα έξω και άρχισα πάλι να τρέχω, αλλά πόσο να έτρεχα πια; Δεν άντεξα άλλο έτσι λαχανιασμένος που ήμουνα και ξάπλωσα φαρδύς-πλατύς πάνω στην ασφαλτο. Ξαφνικά άκουσα να χτυπάει ένα τηλέφωνο και πράγματι είδα ένα κινητό τηλέφωνο πάνω στην ασφαλτο. Το άρπαξα και ρώτησα ποιος είναι, αλλά αντί να πάρω απάντηση, βγήκε μέσα από το ακουστικό ένα πόδι και μου έριξε μια κλωτσιά. Κανένας δεν πάει καλά σ' αυτή τη χώρα μου φαίνεται. Όλοι τους είναι τρελοί εδώ.

Είχα όντως ανακαλύψει την Αμερική; Δεν ήξερα τι να κάνω. Πού να πάω; Στη φυλακή ή στο καράβι; Έβγαλα ένα νόμισμα, είπα να το παίξω κορώνα-γράμματα και το έστριψα. Ε λοιπόν το νόμισμα, μου είπε να πάω στο καράβι και πήγα. Καλά λέω εγώ ότι όλοι είναι τρελοί εδώ και δεν πάνε καλά. Πάνω στο καράβι βρήκα καρφίτσωμένη μία κλήση για παράνομη στάθμευση. Την έκανα χίλια κομμάτια και τη στιγμή που ξεφύσαγα νευριασμένος, ήρθε η ακτοφυλακή.

«Άδεια, δίπλωμα, αλκοτέστ και ζώνη. Γιατί δε φοράτε ζώνη;»
Τους έδωσα όλα τα χαρτιά και τους έδειξα τη ζώνη του παντελονιού μου. Αφού συμφώνησαν ότι όντως φορούσα ζώνη, με ρώτησαν τι δουλειά κάνω και τι ζητάω στα μέρη τους.

«Είμαι στην υπηρεσία του εαυτού μου και βρίσκομαι σε μυστική αποστολή. Το μόνο που επιτρέπεται να σας πω, είναι ότι αν δεν είχα ανακαλύψει τη χώρα σας, τώρα θα ήσασταν ανύπαρκτοι».

Η απάντησή μου αυτή, φαίνεται ότι τους έκανε πολύ μεγάλη

εντύπωση, γιατί με άφησαν αμέσως ελεύθερο, αλλά μου ζήτησαν να φύγω από τη χώρα τους. Την ώρα όμως που ήμουνα έτοιμος να σαλπάρω, ήρθε ο ταχυδρόμος με ένα γράμμα. Ήταν από τον διευθυντή της φυλακής και μου έγραφε να μην ανησυχώ για τους φίλους μου, γιατί έδωσαν όρκο αφοσίωσης σε μία φάλαινα που ήταν παντρεμένη με τον σερίφη της περιοχής κι έτσι ησύχασα απ' αυτό το βάσανο.

Ξεκίνησα λοιπόν με το καράβι μου να πάω να βρω ένα φαρμακείο ελπίζοντας να παρκάρω σωστά αυτή φορά, αλλά μόλις βγήκα από το λιμάνι, είδα τρία πλοία να έρχονται καταπάνω μου, και δε πρόλαβα να κάνω πολλά πράγματα, γιατί τρακάρουμε. Πέσανε πάνω μου και τα τρία. Τρελάθηκα.

«Όπα ρε καπετάνιε. Σιγά. Δεν βλέπεις μπροστά σου; Παραλίγο να με σκοτώσεις».

«Χμ... Πήρε σασί το πλοίο σας;».

«Να 'ταν μόνο το σασί. Δε βλέπετε εδώ ζημιές; Μου σπάσατε τους καθρέφτες, τα φλας...».

«Ζητώ συγγνώμη κύριε. Ζητώ ειλικρινά συγγνώμη, αλλά μην ανησυχείτε. Θα τα αναλάβει όλα η ασφαλιστική μου εταιρεία. Θα σας κάνω αμέσως τη δήλωση».

Σε λίγα λεπτά, κρατούσα στα χέρια μου τη δήλωση ατυχήματος που μου έκανε ο καπετάνιος. Ομολογώ, πως ήταν εντελώς διαφορετικός από όλους τους τρελούς που μέχρι τώρα είχα συναντήσει και επειδή η ευγένειά του με είχε καθηλώσει, κοίταξα τη δήλωση να δω το όνομά του. Φαίνεται όμως ότι το κατάλαβε γιατί μου φώναξε φεύγοντας:

«Το όνομά μου είναι Χριστόφορος Κολόμβος».

Γιώργος Μπιλικάς